

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

ΚΡΗΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

(ἐκ τῆς συλλογῆς τοῦ κ. Ι. Ν. Ζωγραφάκη)

Τὸ λαφάνει.

Μνιὰ φορὰ τονε μνιὰ γρᾶ κ' ἓνα; γέρος, κ' εἶχανε μνιὰ θυγατέρα κ' ἓνα γυιό. Εἴστερα ἐπῆρχε κρεῖττι. Εἴστερα τὸ κόβγ' ὁ γέρος κὶ μετρᾶ τσῆ γουλιές, καὶ τὸ βάνει ἄπάνω καὶ τσῆ σῶρηκε νὰ τὸ ψήσῃ. Εἴστερα πάει νὰ τὸ δοκιμάσῃ ἀνήτωνα ψημένο καὶ τσῆ πέφτει μνιὰ γουλιὰ καὶ τῆ ντρώ' ὁ κῆττης. Εἴστερα κόβγει ποῦ τὸ βυζί τζῆ μνιὰ γουλιὰ καὶ τὴνέ βάνει 'ς τὸ τσικάλι. Κι' ἄργᾶ ἐκεῖα ποῦ τρώγανε ἀπάντηξε τσῆ γρᾶς, κα ἦτονε, λέει, λιπαρή, καὶ λέει τοῦ γέρο: Νὰ καὶ σὺ κακομοίρη γέρο νὰ δῆς ἦντα λιπαρή 'νε! τρώει κι' ὁ γέρος, εἴστερα τὴνέ ρωτούσανε: Ποῦ τὴν ἤβρηκες, ἐκεῖνιὰ τῆ γουλιὰ; κ' εἴστερα τῷ; τῶπε. Λέει πάλι ἡ γρᾶ χωστὰ, τοῦ γέρο: Ἄηντε νὰ τὴνέ ταίξωμε σαράντα μέραις ἀμύγδαλα καὶ καρύδια νὰ παχύνη καλὰ, κ' εἴστερα νὰ τὴνέ σφάξωμε νὰ τὴνέ φᾶμε. Καὶ σὰν ἦρθανε σαράντα μέραις τσῆ λένε: Νὰ λουστῆς. Κ' ἐλούνουντονε καὶ χτενίζουντονε, κ' ἦτρωε καὶ καρύδια· πάει ὁ ἀδερφός τσῆ καὶ τσῆ λέει: Δό μου, ὠρῆ, καὶ μένα! Λέει: Δέ σοῦ δίδω Λέει: Δό μου καὶ μένα νὰ σοῦ πῶ κ' ἓνα μπράμμα. Εἴστερα τοῦ δίδει καὶ τσῆ λέει: Ἐσένα δὰ σὲ σφάξουνε νὰ σὲ φάννε, μόνο δό μου τὸ χτένι σου, καὶ τὸ σκαποῦνι σου καὶ τ' ἀποχτενίδια σου νὰ κάνης πῶς δὰ με ζυγώνης νὰ μοῦ τὰ πάρης νὰ φύγωμε. Εἴστερα τοῦ πὰ δίδει καὶ ἦκανε πῶς τονέ ζύγωνε νὰ τοῦ τὰ πάρῃ κ' ἐφύγανε. Κ' ἡ γρᾶ τῶνοιωσε, καὶ λέει τοῦ γέρο: Κακομοίρη γέρο ἐφύγανε, μόνο ἔλα νὰ πᾶ τσῆ ζυγώνωμε νὰ τσῆ βροῦμε. Εἴστερα πάννε, πάννε... καὶ ἀπῆτις ἦσανε μπλιὸ κοντὰ νὰ τσῆ φτάξουνε, λέει ἀδερφός τσῆ· λέει: Ἦντᾶν' ἀδέρφι ποῦ κλουθᾶ; Λέει: Μαῦρο νέφι βουρκωμένο καὶ νερό 'νε φορτωμένο! ἡ μάνα μας κι' ὁ κύρης μας εἶνε, μόνο ρίξε τ' ἀποχτενίδια μου. Ρίχνει τ' ἀποχτενίδια τζῆ καὶ γίνεται δάσος δάσος· λέει ὁ γέρος τσῆ γρᾶς: Ἄμε σὺ νὰ πάρης τὸ μανάρι, κι' ὥστότο δὰ κόβγω καὶ ἔγώ, νὰ τὰ κόψωμε νὰ περάσωμε. Ἐκόψαντα καὶ περάτανε· εἴστερα πάννε πάλι, πάννε, κι' ὄντὲν ἦσανε πάλι γοργὸ νὰ τσῆ φτάξουνε, λέει πάλι: Ἦντᾶ 'ν', ἀδέρφι, ποῦ κλουθᾶ; λέει: Μαῦρο

νέρι βουρκωμένο καὶ νερό 'νε φούρτωμένο· ἡ μάνα μας καὶ ὁ κύρης μας εἶνε μόνο ρίζε τὸ χτένι. Ρίχνει τὸ χτένι γίνεται γλύστρα, γλύστρα· πολεμοῦνε νὰ περάσουνε, πολεμοῦνε, πολεμοῦνε, ὥστόσο 'ποκωλώσανε καὶ περάσανε. Εἴστερα πάννε πάλι, πάννε, κι' ὄντε τὸ εἶχανε πάλι γοργὸ νὰ ττῆ φτάξουνε, λέει: 'Ηντὰ 'νε, ἀδέρφι, ποῦ κλουθᾷ! . . λέει: Μαῦρο νέφ, βουρκωμένο καὶ νερό 'νε φούρτωμένο! 'Η μάνα μας καὶ ὁ κύρης μας εἶνε, μόνο ρίζε τὸ σκαποῦνι σου. Ρίχνει τὸ σκαποῦνι τζῆ, γίνεται ποταμός, ποταμός· πᾶει ὁ γέρος νὰ περάσῃ, παίρνει τονε· σύρνει τον ἡ γρᾶ, παίρνει την ὁ ποταμός· σύρνει την ὁ γέρος. Εἴστερα ἐκατκρήστηκε τοῦ γυιοῦ τζῆ καὶ τοῦ 'πε. Αἶ, νᾶχῃς τὴν κατάρρα μου καὶ νὰ γενῇς λαφάκι! Εἴστερα, λέει, ἐγένησε λαφάκι, κ' ἐκεῖ ποῦ παίναντε τῶς ἀπάντηξε μνιὰ βρούση, καὶ πᾶει νὰ πιῇ νερό καὶ χύνουνται ἡ γιᾶνερχίδες καὶ τονε παίρνουνε. Εἴστερα ἤκλιγε αὐτὴ 'ποπώζω καὶ φώνιζε. "Αχ, ἀδέρφι μου λαφάκι! λέει αὐτὸς ἀπὸ μέσα: "Αχ, ἀδέρφι μου κοπέλα! Εἴστερα, λέει, πῆγε νὰ νᾶθρῳπος 'ς τὰ ξύλα καὶ γρηκᾷ ττῆ φωναίς, καὶ πᾶει καὶ τὸ λέει τοῦ βασιλιά, κι' ὁ βασιλιάς ἤπεψε ἀνθρώπους καὶ τὴ βασίλισσα νὰ πάννε νὰ τήνὲ πύρουνε. Καὶ στὴ στρατὴ ἡ βασίλισσα τσῆ ζήλεψε καὶ τσῆ δωκε ψάρι κ' ἤφας· καὶ 'δίψα καὶ τῶς ἤλεγε: "Ω, πῶς διψῶ! λέει: Στάσου νὰ σοῦ βγάλλωμε τῶνά σου μάτι, τῶνά σου μάτι νὰ σοῦ δώσωμε νερό νὰ πιῇς. Λέει: Καημός εἶνε καὶ τὸ μάτι, μὰ καὶ στὸ νερό! βγάλετέ μου το. Καὶ τσῆ βγάνουνε τὸ μάτι τζῆ καὶ τσῆ δίδουνε μνιὰ μπιπιλιὰ νερό καὶ τὸ πίνει· σὲ μνιαολιὰ πάλι τωσὲ λέει: "Ω, πῶς δεῖψῶ! Λέει: Δὲν ἔχει πὰ νερό. "Ω, πῶς διψῶ! λέει: Στάσου νὰ σοῦ βγάλλωμε καὶ τᾶλλο σου μάτι νὰ σοῦ δώσωμε νερό· λέει: Καημός εἶναι καὶ τὸ μάτι, μὰ καὶ τὸ νερό! βγάλετέ μου το. Βγάνανέ τζῆ το κι' ἀπόει τήνὲ ρίχναντε 'ς τὸ γιᾶλό, καὶ γίνεται χρυσὸ ψαράκι. Εἴστερα λέει πῆγε νὰς φτωχὸς ἀνθρώπος καὶ ψάρευε καὶ πιάνει νὰ χρυσὸ ψαράκι, μᾶτونه στραθό. Εἴστερα τὸ πᾶει τοῦ βασιλιά. Εἴστερα ἤθελε ἡ βασίλισσα νὰ τὸ ψήσουνε, κι' ὁ βασιλιάς δὲν ἤθελε. Ἐρρώστησε ἡ βασίλισσα κ' ἤρθε 'ς τὸ ὕστερο νὰ ποθάνῃ· εἴστερα ψήνουνε τὸ ψαράκι καὶ ὕγιανε· κι' ἀπεῖτις τὸ φάγανε, πᾶει καὶ μαζώνει τὰ κόκκαλα καὶ τὰ ρίχνει 'ς ἓνα μπηγαῖδι, κ' ἐφύτρωσε μνιὰ λεμονιά· κι' ὄντεν ἤθελε κάτ' ὁ βασιλιάς ἐπέφτανε ἀθοί· ὄντεν ἤθελε κάτ' ἡ βασίλισσα ἐπέφτανε τσιμπίδες. Εἴστερα λέει πάλι ἡ βασίλισσα: Τὴ λεμονιά νὰ κόψωμε, τὴ λεμονιά νὰ κόψωμε· κι' ἀρρωστεῖ πάλι. Εἴστερα κόβανε τὴ λεμονιά. Εἴστερα ὄντεν ἐκόβανε τὴ λεμονιά, πᾶει μνιὰ γρά, λέει: Νὰ μοῦ δώσετε θέλει καὶ μένα διοτρία ξυλαράκι νὰ πυρωθῶ; λέει: Δὲ σοῦ δίδουμε. Εἴστερα ἐκεῖ ποῦ 'στεκε ἡ γρᾶ ἐσπετάχτηκε μνιὰ σκίζα 'ς τὴν σκοῦδα τζῆ, καὶ τὴν ἤπηρε καὶ μίσεψε· καὶ πᾶει 'ς τὸ σπῆτι νὰ τὴ σκίτῃ νὰ τὴ βάλῃ 'ς τὴ φωτιά, πᾶει νὰ παίξῃ μνιὰ μαναρά, λέει: Ἀγάλλια-γάλλια νὰ μὴ μοῦ βερῇς!

Ψυχὴ ἔχεις καὶ σύ, ψυχὴ ἔχω καὶ γώ. Εἴστερ'α τὸ σκίζει καὶ βγαίνει
μνιὰ γκοπέλλα κ' ἤλαμψε ὁ κόσμος· μὰ ἔτονε στραβὴ· κι' ὄντ' ἐθέλα
γεῖθ' ἐπέφτανε ρόδα· κι' ὄντ' ἐθέλα κλαίει ἐπέφτανε μαργαριτάκι.
Εἴστερ'α ἐγέλα κ' ἐπέφτανε ρόδα· καὶ τὰ παίρνει ἡ γρά καὶ τὰ πάει ἔσοῦ
βασίλει'α τὸ παραθύρι· λέει· Ρόδα καλὰ ἔς τοῦ βασίλει'α τὸ παραθύρι,
ποκάτω! λέει· Καὶ πόσα τὰ δίδεις; Λέει· Γιὰ ἓνα μπαλιὸ ματάκι!
Εἴστερ'α λέει ἡ βασίλισσα· ὦρ'ε νὰ μὴν τσῆ δώσωμε κειονὰ τὸ μάτι ποῦ
ἔχομε ἔς τὴ καστέλα; Δίδεινέ τζή το, παίρνουνε τὰ ρόδα. Παίρν' ἡ γρά
τὸ μάτι, καὶ ἔς τὴ στράτα τσῆ πικντήχνει ἵνα πουλί, καὶ τοῦ λέει·
Ἦντα νὰ κάμω νὰ κολλήσω τουτονὲ τὸ μάτι; Λέει· ἔμε νὰ σαλιώσης
κι' ἀπὸς νὰ τὸ κολλήσης. Πάει ἡ γρά, σαλιώνει. κολλᾷ τσῆ τὸ μάτι·
λέει· ὦ, κ' εἶδα τὸν ἑμισὸ γκόσμο! Εἴστερ'α ἐγέλα πάλι καὶ ξανα-
πέφτανε ρόδα· πάει τὰ πάλι ἡ γρά ἔς τοῦ βασίλει'α· λέει· Ρόδα καλὰ
ἔς τοῦ βασίλει'α τὸ παραθύρι ποκάτω! λέει· Καὶ πόσα τὰ δίδεις; Λέει·
Γιὰ ἓνα μπαλιὸ ματάκι! Εἴστερ'α λέει πάλι ἡ βασίλισσα· ὦρ'ε νὰ μὴ
τζῆ δώσωμε καὶ ἄλλο μάτι ποῦχομε ἔς τὴ καστέλα! δίδουν το, παίρ-
νουν τὰ. Εἴστερ'α τὸ παίρνει πάλ' ἡ γρά, καὶ πήγαινε· καὶ ἔς τὴ στράτα
τσῆ πικντήχνει ἵνα πουλί. Λέει· Ἦντα νὰ κάμω νὰ κολλήσω τουτου-
νὲ τὸ μάτι; Λέει· Ἄμε νὰ διαβότης κι' ἀπὸς τὸ κόλλησε. Πάει διαβάζει
κι' ἀπὸς τσῆ τὸ κολλᾷ. Λέει· ὦ, κ' εἶδα ὅλο τὸ γκόσμο!

Τ' Ἀθοπουτάκι.

Μνιὰ φορὰ τονε μνιὰ γυναικὰ κ' εἶχε τρεῖς θυγατέρες, καὶ μνιὰ καὶ
τὴ λέγαν' Ἀθοπουτάκι. Εἴστερ'α εἶπ'ανε· Ἀηντιστε νὰ κλώθουμε, κι' ὁ
τίνο; κοπῇ ἡ μπελλονιά του νὰ τονε σράζωμε νὰ τονε τρώμε. Εἴστερ'α
κλώθανε, κλώθανε, κόβγειται ττῆ γράς· λέννε· Χερίζομέ σοῦ τηνε, μάνα,
ποῦ μᾶς ἐδύζανες. Κλώθουνε πάλι, κλώθουνε, ξανακόβγειται ττῆς γράς.
λέει· Χερίζομέ σοῦ τηνε, μάνα, ποῦ μᾶς ἐτήκωνες. Κλώθουνε πάλι κλώ-
θουνε, ξανακόβγειται τσῆ γράς. Εἴστερ'α λέννε· Δέ σοῦ τὴ χερίζομε μπλὺ.
Εἴστερ'α ἤθελα τηνὲ σφάζουνε. Εἴστερ'α λέει, λέει· Ἀφῆτέ με νὰ παρηγ-
γείλω τ' Ἀθοπουτάκι. Εἴστερ'α πάει καὶ λέει τ' Ἀθοπουτάκι· Ἐμένα δὲ
μὲ σφάζουνε νὰ μὲ φάννε, μόνο νὰ μὴ φᾶς ἐσύ· μόνο ὄντ' ἐδὲ μὲ ἀπο-
φάννε νὰ μαζώξης τὰ κύκκαλά μου, νὰ κάμης ἔς τὴν πόρτα ποπίσω ἓνα
λάκκο νὰ τὰ βάλῃς, νὰ τὰ θυμιάζῃς σαράντα μέρχις· ἀπάνω ἔς τσῆ σα-
ράντα μέρχις νὰ τὰ βγάλῃς.

Εἴστερ'α τηνὲ σφάζανε καὶ τὴ ψήνουνε, καὶ εἴστερ'α τηνὲ τρώγανε καὶ

φώνιζ' ἀνέ καὶ τ' Ἀθοπουτάκι· Ἄηντε, ὦρῃ Ἀθοπουτάκι, νὰ φθάσῃ· λέει·
Φάτε σεῖς τὸν γαύρη μου καὶ τὴ μάνα μου καὶ δὲ θέλω γώ. Εἴστερα,
ἀπεῖτις τὴν ἐφάγανε, πᾶσι αὐτὸ καὶ μαζώνει τὰ κόκκαλα, καὶ κύνει
'ς τὴν πόρτα ποπίσω 'νὰ λάκκο καὶ τὰ βάνει· καὶ τὰ θύμιαζε σαρκάντα
μέραις· καὶ ἀπάνω 'ς τῇ σαρκάντα μέραις ἦτονε σκόλη, κ' ἤθελε πύνει
'ς τὴν ἐγλητά· καὶ τοῦ λένει· Ἄηντε, ὦρῃ Ἀθοπουτάκι νὰ πάμε 'ς τὴν
ἐγλητά· λέει· Ἀμέτε σεῖς ποῦ φάετε τὴ μάνα μου καὶ τὸ γαύρη μου,
καὶ δὲ μπάω γώ. Εἴστερα μισεύγουνε καὶ πύνει 'ς τὴν ἐγλητά· καὶ πᾶσι
κι' αὐτὸ κι' ἀνοίγει κειονὰ τὸ λάκκο, καὶ βρίσκει μέσα χρουστὰ ροῦχα καὶ
χρυσοὺς φελλοὺς, καὶ δυὸ χρουστὰς πέρδικας· καὶ τὰ βάνει, καὶ βάνει καὶ
σὲ κάθ' αὐτὸ μὲν μινὰ μπέρδικα καὶ πᾶσι 'ς τὴν ἐγλητά· καὶ ὄντεν ἤμπικνε
μέσα· Κάκουδα κά, κάμετε τόπο τῇ κερᾷ, ἀπεῖν' ἡ πρώτη τζῆ βολά!
Εἴστερα τὴν εἶδε ἓνα βασιλιόπουλο, καὶ πᾶσι καὶ βάνει 'ς τὸ κατώροιλτο
τῇ πόρτας μέλι νὰ κολλήτῃ ὁ φελλὸς τῇ. Εἴστερα, ἀπεῖτις ἐμισέψανε,
ἐκόλλησ' ὁ φελλὸς τῇ καὶ ἐντράπηκε καὶ δέν τὸν ἤπιασε. Εἴστερα ἐμί-
σεψε αὐτὴ, πᾶσι πιά μπρὸς καὶ βγάνει τὰ ροῦχὰ τζῆ καὶ βάνει πάλι
τᾶλλα, καὶ ἐσκάλιζε τὸν ἄθ'ο. Εἴστερα πᾶν' ἡ γιὰδερφίδες τῇ καὶ τῇ
λέννε· Νά σου, κακομοῖρ' Ἀθοπουτάκι, δὲ σοῦ λέγαμε νὰρθῇς 'ς τὴν
ἐγλητά; νὰθελα 'ρθῇς ἤθελε δῆς μινὰ γυναικᾶ ποῦ φόργιε χρουστὰ ροῦχα
καὶ χρουστοὺς φελλοὺς, κ' εἶχε καὶ σὲ κάθ' αὐτὸ μὲν χρουστὰ πέρδικα
καὶ φώνιζε, Κάκουδα κά, κάμετε τόπο τῇ κερᾷ, ἀπεῖν' ἡ πρώτη τζῆ
βολά! λέει· Ἄς ἦτονε· ἦντα μὲ γνοιάζει μένα; Εἴστερα ὁ βασιλιόπου-
λος ἤδ' αὖτε σὲ ὀλονῶ τῷ γυναικῷ τὰ μπόδα τὸ φελλό, κι' ὅτινος ἤθελε
κάνη, ἤθελε τὴνὲ πέρη. Εἴστερα τὸν ἤδ' αὖτε ὀλονῶ τῷ γυναικῷ καὶ δέν
ἤκανε καμνιάς. Εἴστερα λέει· ὦρὲ νὰ μὴν τονέ βάλλω καὶ τ' Ἀθοπουτά-
κι; Βάνει τονε καὶ τ' Ἀθοπουτάκι καὶ τσ' ἤκανε. Εἴστερα τὴνὲ παίρνει ὁ
βασιλιόπουλος καὶ τὴν πᾶσι 'ς ἓνα σπῆτι, καὶ τὴν ἀφίνει, κι' ἀπόει τῇ
λέει· Ἄν ἔρθουνε ἡ γιὰδερφίδες σου νὰ μὴν τῶς ἀνοίξης. Εἴστερα πᾶσι ἡ
γιὰδερφή τζῆ καὶ τζῆ λέει· ὦρῃ Ἀθοπουτάκι, ἀνοιξέ μου νὰ σοῦ πῶ!
λέει· Δέν ἀνοίγω γιατί μαλὼν' ὁ βασιλιόπουλος· λέει· Ἀνοιξέ μου νὰ σὲ
φειρίσω κιόλα. Εἴστερα τσ' ἀνοίγει καὶ τὴνὲ φείριζε· καὶ κειὰ ποῦ τὴνὲ
φείριζε 'ποκοιμήθηκε 'ς τὴν ποδιά τζῆ· καὶ τῇ βάνει μινὰ σιντερένικ
πηρόνκ ποῦ τῶνκ νὰρτί καὶ βγῆκε 'ς τᾶλλο· κι' ἐπόθανε. Εἴστερα εἶχανε
μινὰ μπηγαίδα, καὶ πᾶσι καὶ τὴ ρίχνει 'ς τὴ μπηγαίδα μέσα, κι' ἀπόει
φράσσει τὴ μπηγαίδα, κι' ἀπόει πᾶσι αὐτὴ 'ς τὸ σπῆτι. Εἴστερα πᾶσι ὁ
βασιλιόπουλος καὶ θάργιε πῶς ἦτονε πάλι ἡ πρώτη, κεινὰ ποῦ πρωτό-
πηρε. Ἐκεῖα ποῦ φράζε τ' Ἀθοπουτάκι ἐφύτρωσε μινὰ λεμονιά· καὶ ὄντεν
ἤθελε κάτση ὁ βασιλιόπουλος ἐπέφτανε ἀθ'οί, κι' ὄντεν ἤθελε κάτση ἡ
βασιλίσσα ἐπέφτανε ταιμπίδες. Εἴστερα, λέει, ἤθελε ἡ βασιλίσσα νὰ κό-
ψουν τὴ λεμονιά, κι' ὁ βασιλιόπουλος δέν ἤθελε. Εἴστερα ἐρώτησε ἡ

βασιλισσα, καὶ ἦρθε ἔς τὸ ὕστερον νὰ ποθάνῃ νὰ κόψουνε τὴ λεμονιά. Εἴστερα ἐκόψανε τὴ λεμονιά, καὶ ἄγριανε. Εἴστερα πάει μινὰ γρὰ ὄντε τὴν ἤκοβγε ὁ βασιλιόπουλος· λέει· Νὰ μοῦ δώσῃ θές καὶ μένα δυοτρία ξυλαράκια νὰ πὰ' πυρωθῶ ; ἀποῦ δὲν ἔχω ; λέει· Δὲ σοῦ δίδω. Καὶ σὰ δέ τσῆ 'δίδε φαίνεται, κι' αὐτὴ καὶ τονὲ ξάνοιγε, καὶ κειὰ ποῦ τονὲ ξάνοιγε πῶς τᾶκοβγε, σπετᾶται νὰ σκιζαράκι ἔς τὴν κούδα τῆς καὶ τὸ παίρνει καὶ μιπεύγει· καὶ πάει ἔς τὸ πῆτι νὰ τὸ σκίση νὰ τὸ βάλῃ ἔς τὴ φωτιά. Καὶ κειὰ ποῦ τῶσκιζε γροικᾷ καὶ λέει· Ἀγγλὶκ γάλλικ νὰ μὴ μοῦ βερῇ, καὶ ψυχὴ ἔχεις καὶ σὺ ψυχὴ χω καὶ γώ ! Εἴστερα τὸ σκίζει καὶ βγίνει μινὰ γκοπελιά, καὶ ἤλαμπε ὁ τόπος. Εἴστερα ἤθελα τὴνὲ χώση καὶ τὴνὲ βάνει ἔς ἓνα γκοφίνι καὶ καθίζει κι' ἀπόει τὴνὲ σκεπάζει πὸ πάνω. Κ' εἴστερα πάει ὁ βασιλιόπουλος ἔς τὸ σπῆτι καὶ τσῆ λέει· Ἦντάχεις ἐπὰς σκεπασμένο ; λέει· Μινὰ γλωτσοῦ, μόνο κάθσε μὴ σὲ τσιμπήσῃ. Εἴστερα τὴνὲ ξεσκεπάζει καὶ βγίνει ἡ κοπελιά, καὶ τὴνὲ παίρνει πάλι ὁ βασιλιόπουλος.

Τὸ Βασιλιόπουλον

Μινὰ φορὰ τονὲ ἕνας βασιλιάς κ' εἶχε καὶ νυχιά. Καὶ μαλώσκανε ἓνας ζωγράφος μ' ἓνα ντουργκιέρη· εἶπέ ντου ὁ ζωγράφος· Τὸ δίκιο νᾶνε δικό μου νὰ σοῦ κάμω ἕνα μπεριττέρι νὰ νθεκίνη μεσώρκαν, κι' ἀπὸ κειὰ νὰ κατκιθίνη νὰ καθίζῃ σὲ νερό· λέει κι' ὁ ντουργκιέρης· Ἐμένα νὰ ρίξῃς τὸ δίκιο νὰ σοῦ κάμω ἕνα μπεγιάκι νὰ βγίνη μεσώρκαν, νὰ πιαίνη ὅπου θές. Κάνει του ἕνα μπεγιάκι μὲ τσῆ βίδες. Καὶ ὁ βασιλιάς ἔχει ἕνα νυίγιό, καὶ πῆγε καὶ κεινὸς ἐκειὰ ποῦ τὸ σάζκανε ἔς τὴν αὐλή. Εἴστερα ἐμαλώτε ὁ βασιλιάς τὸ νυίγιό ντου, καὶ βγαίνει ἔς τὸ μπεγίρι καὶ καθ-θαλικεύγει, καὶ παίρνει γρόσσα πολλά, καὶ βάνει καὶ τὸ φαρμεγιο ντου ἔς τὴ γκαποῦλα.

Εἴστερα ἐγύρισε τὴ βίδα καὶ ἤφαγε καὶ πῆγε ἔς ἄλλη χώρα, ἤπεσε μὲ τὸ μπεγιάκι ἐς μινὰς χήρας ἀπάνω. Ἐγρήκησε ἡ χήρα τὸ γτύπο, καὶ πρόβαλε καὶ εἶδε τὸ βασιλιόπουλο ἔς τὸ δῶμα. Εἴστερα κατκιθαίνει καὶ πάει ἔς τὴν ἓνα γλαβὲ ἀφίνει ἕνα φλουρί, πάει ἔς τὸν ἄλλο ἀφίνει ἕνα φλουρί.

Εἴστερα λέγανε οἱ καθετζίδες· Μπᾶ νὰ πολεμᾷ νὰ μασέ πνίξῃ καὶ ἀφίνει τστανὰ πλερώματα ἔς τσῆ καδέδες ;

Ἐκειὰ ποῦ μονοιάσκανε πολλοὶ εἶπανε πῶς ἤχτισε ἐπαδὰ ὁ βασιλιάς ἕνα μπύργο γυαλένιο, ψηλά, θεώρατο, κ' ἤθελε τὴ θυγατέρη ντου καὶ δὲν τὴνὲ βρίσκει κινεῖς. Ἐπῆγε ὁ νέος ποκάτω ἔς τὸ μπύργο ἔς τὸ παρα-

θύρι καὶ ἤστρεπε τὸ μπεγιάκι, καὶ γύρισε τὴ βίδα καὶ βγήκε 'ς τὴ γκορφή τοῦ πύργου κα' ἤδρε τὴ γκοπελιά. Ἡ κοπελιὰ ἐξυπάστηκε ἀξαφνικά, καὶ φώναξε κα' ἤκουτε ἡ νενέ τζη καὶ ἤφυγε αὐτός. Καὶ ὁ βασιλεὺς ἤδωκε κατράνι 'ς τὸ μπύργο ἀπάνω γιὰ νὰ δῇ τὴ σκάμνη, ἡντὰ τονε ποῦ πῆγε καὶ ξίππασε τὴ θυγατέρα ντου. Καὶ ἡ κοπελιὰ δὲν εὐρίλησε μπὰ κα' ἦτονε ἡ μαῖρά τζη καὶ κατέβη τὴ μπρώτη ἀργαρινὴ κα' ἤδρηκέ ντηνε. Καὶ κειὰ ποῦ κατέβηκε αὐτός καὶ τὴ φίλητε ἐκόλλητε μνικαλιὰ κατράνι 'ς τὰ ροῦχά ντου. Αὐτός εἶδε τὴ γαῖνα ντου 'ς τὸ κατράνι καὶ πῆγε καὶ τὴν ἤδωκε κα' ἤδωκέ ντηνε τσῆ γραῖ νὰ τὴ γκαψῇ, νὰ μὴν τινέ δῇ ὁ βασιλεὺς πῶς ἦτονε κατρανικισμένη καὶ νὰ τονέ γραντίση. Καὶ ἡ γραῖ ἐλυπήθηκε τὴ γαῖνα, καὶ ἤδωκε τὴν 'ς τὸ τελάλι καὶ πούλιε ντηνε καὶ εἶδασί ντηνε, καὶ μολόησάν τονε ἡ γραῖ, πῶς ἦτονε ὁ βασιλιόπουλος, καὶ πῆγαν καὶ πιάσαν τονε νὰ τονέ κρεμάσουνε. Καὶ πᾶ ντόνε 'ς τὸ μεϊντάνι νὰ τονέ κρεμάσουνε, καὶ λέει: "Αφητε νὰ φέρω τὰ ταῖλια ποῦ μου 'δωκε ὁ μπάρμπας μου νὰ προσκηνῶ ἀπάνω, κα' ἀπόει μὲ κρεμάστε τε. Καὶ σωρεύτηκε τὸ βιλκέτι καὶ κένανε σάρι δντέν ἤθελα τονέ κρεμάσουνε, καὶ καῖνος ἐστῆθηκε καὶ στέλιωνε τὸ μπεγιάκι καὶ δὲν κατέχανε ἡντὰ κανε καὶ γύρισε τὴ βίδα 'ς τὸ μεϊντάνι 'ς τὴ μέση, καὶ σηκώθηκε τὸ μπεγιάκι ψηλά, καὶ πῆγε θεώρων, καὶ πῆγε ὁ βασιλιόπουλος κα' ἤπηρε τὴ γκοπελιά καὶ ξαρίστη.